

Lászlóffy Aladár

Drótpufajka

Visszaidézzük állandó rovatot író, Napút-díjas, elhunyt konzulens barátunk 11 évvel ezelőtti köszöntőjét az akkor 80 esztendőős Rózsás Jánosnak szentelt Káva Téka-sorozatból (melynek egészét figyelmükbe ajánljuk: *A tanúságtevő*. Napút-füzetek/6, 2006).

Káosz kutatás, miközben az igazi rendeket, rendszereket ritkítják, gyomlálják, dúlják felbérelt, beépített pernahajderek. Mesterséges intelligencia – miközben irtják, leépítik a valódit. Átokszó lesz ügyes megoldásokban, ideológiaspekulációkban a MÚLT, miközben itt körül Európákat süllyesztenek, oldanak, mint jégtablát vagy kockacukrot, a sűrűsödő, mesterségesen keltett hazugságmocsárba, és átokszó lesz a MULTI. Azok neve, akiket kötélből ostort fonván már kikergettek párszor.

A világ közben persze egyre megismerhetőbb, és egyre inkább azok vadászterületévé válik, akiknek azonnali, közvetlen hasznot hozhat a „minden vízbe mártott test...” abban a változatban, hogy „fel a kezekkel” vagy a „pénz vagy életet”, és Pilátus udvarán folyik a végtelen választási kampány a „nem azt, hanem Barrabást” jegyében. Vagyis ott vagyunk, ahol mindig.

A kiút nyilván az érdekegyeztetés. Az ősök és a jövőbeliek, Tiréziász és Toldi Miklós közt. Dávid és a parittyá közt. Utóvégre, elvégre előbb-utóbb repül a nehéz kó...

*

Szovjet adatok szerint több mint négy millió külföldi rab fordult meg a lágerekben. Az elhelyezésükre még a háború elején létesített táborrendszerek többszöri átalakítása világossá teszi, hogy a szovjet vezetés háborús céljai között szempont volt a munkaerő-szükséglet megoldása. Az ilyen irányú „beszerzés” ott áll a legnagyobb folyamközi kultúrák legeslegelején, s képlete abban a dogmával humorizáló dialektikus-marxista viccben fejeződik ki, hogy „éljen a rabszolgotartó társadalom, az emberi fejlődés magasabb foka”...

A civilek deportálása nem csupán a háborús harcok helyi súlyától függött. Akárcsak valaha a török ráció szerint, magasabb rendű érdekek szervezték a „rabszjira fűzést”. Egy olyan terv lépett működésbe, mely kényszermunkásokat gyűjt a háborús veszteségek legalább részleges pótlására. Akár etnikai, demográfiai súlyú tömegmozgatások révén. Mindenképpen területre lebontott fogolykontingensek voltak, és minden „legyőzötté” felszabadított országban a hatalomra került új vezetők döntöttek a kiadható tömegek „bűnösségének” indoklásáról. A szovjeteket elsősorban a létszám érdekelte. Ahol valamelyik sor foghíjas volt, találmányra pótolták: az utcáról a vizesvödörrel hazai gyekvő 67 éves nagyapám is alkalmas volt a kiegészítésére. Vagy, ahogy örök hírvé vált a propagandafogás: egy „malenkij

robotra” – a leghosszabb gyaloglás keretében. A túlélőknek is jött előbb a nyomor, a teljes kiszolgáltatottság. A járom annál súlyosabb volt, ahol, mint Rózsás János esetében, személyes, hazug érvekkel zárta el az élet iskolájának ezeket a befalazott diákjait. Félmilliós balladakör a sarkkör és a „Mennyi a sok sírkereszt” földgolyót kerítő fogolyegyenlítője mellé. Egy összefüggő, győztesek fonta lánc-rózsafüzér az emberiség időnként gyönyörűen megnyilvánuló irgalmatlanságából, ahol a felebarátaidat fűszálak és hulladékok legelésére osztod be, veted vissza. Megtorlásképpen a szinte kikerülhetetlenül rájuk mért gyorsított, kínos halál előtt.

Több visszaemlékező leírja, hogy a tolmács, akár parancsra, akár önkényesen, a polgári elhurcoltat is valamilyen harcoló alakulat tagjaként írta le. A lehetetlenségi csapda, a kör képmutatóan bezárul, a skorbut, a vérhas, a fagyhalál már a körön belül járöröz, mint a mesebeli farkas. Itt nincs „jó magaviselet”, mely által még az életfogytiglani is le lehet rövidíteni. A halálfogytiglan árnyéka mégis máig hosszú árnyékot tud vetni. De sugárzó példaként is süt.

Sok előírás és utasítás volt az egyik legnagyobb eddigi akadályversenyben. Hadijáték a hagyományos grundokon.

És ott a mi vékony, tizenhét éves gombostűnk a kozmikus szalmakazalban: Rózsás János levante, gyermekmagyar, vérehulló fecskéfűszál, aki köré a „háborús bűn” gubóját, koporsóját, hétpróbáját, poklát kerekíti a látszatok és körülmények személytelen gonoszsága.

A legegyszerűbb, legegyszerűbb, leghivatalosabb módon bontogatjuk ezt a szögesdrótból kötött nyolcvan évet, s ujjunk begyével konstatáljuk, hogy mégis, csak azért is él – miközben ez bizony justizmord úgy egészében.

A gulagban takarékosági utasítás, belső működési szabályzat része volt, hogy ébredéskor meg kell tapogatni a melletted fekvőt: él-e még? Hány személyre mossunk, hány személyre főzzünk, hány személyre takarítunk ma? Mégsem tudható meg soha már: hány személyre szólt elvileg a meghívás?

Ma is az érdekegyeztetés az egyik fennforgó jelszavunk. Milyen érdekek egyeztethetők össze a szüntelen, a folyamatos megszorítással, a földi paradicsomba aztán beszabadító „húzd meg, ereszd meg” előtt, amit maguk a megszorongatottak összességének kellene szentesíteni is, nemcsak elviselni? Melyet a diktatúra a maga mozgatórugójának használ, de lehetőleg maga a fogoly, a menekült, a dominált, a megtizedelt tesz legitimmé: negyven bot, kilencven ló, százötven deportált...

Milyen érdekegyeztetés állt még össze akkor és most és bármikor, ahol a sorozatos felszabadítások után újabb gulagokban lehet csak ébredni?

Igen, Rózsás János is még csupán gyermekáldozat ott az elején. Arra példa, hogy mi volt a helyzet eleve, hol volt a csapda, a kiábrándító – nem abban ha nép a néppel találkozik, hanem ha a politika foglalja el vagy vissza az emberi testek tömegét...

Rózsás feltámadása pecsételi meg az ártalomnak akár saját népe ellen is elkövethető gyalázatát is a politikának. Ki kivel tart az „Adj, király, katonát, adj, király kenyeret!...” kisdud játékáiban, amikor mindenki más érzékenységére tekintettel kell lenni, csak a Nemecekére nem? Nemecek akár bele is halhat.

Miközben a káosz nem miatta van.